

pCt. af den Kapital, som han ifølge Ejendommens Værdi, jfr. §§ 13 og 14 i Lov Nr. 144 af 8. Juni 1912, maa anses for at have indestaende i Ejendommen.“ Jeg tror, at det er en i høj Grad hensigtsmæssig Bestemmelse; der ligger nemlig et Princip deri, idet der er gjort Tilløb i alt Fald til en Erkendelse af, at det ikke altid er Skatteevnen, det drejer sig om, men at der ogsaa er noget, der hedder Skattepligt. Naar en Mand har anbragt nogle Penge i sin Ejendom, kan man kræve, at han af dem har en Indtægt, som svarer til Sparekasserenten, og i dette Øjeblik er den over 4 pCt. De, som kender Forholdene paa Landet, ved, at det mange Gange ikke er saa let at konstatere den virkelige Indkomst, og det er da heldigt, at man bestemmer, at der, naar en Mand har anbragt Kapital i sin Ejendom, regnes i det mindste 4 pCt. som Indtægt af denne Kapital. Det ærede Medlem henviste til Kommissionens Betænkning, som giver Anvisning paa kommunal Formueskat, og mente, at den Art Kildeartsbeskatning, som vi har, ikke var ganske heldig. Jeg har den modsatte Opfattelse; jeg tror, at noget af det værste, vi kunde gøre i dette Øjeblik, var at gaa bort fra Kildeartsbeskatningen over til kommunal Formueskat. Hvis der overhovedet skal være Tale om at gaa over til kommunal Formueskat, maa vi i hvert Fald først og fremmest have en Ændring i vor Ejendomsskyldlov. Det faktiske Forhold er, at der i dette Øjeblik skjuler sig en Masse Kapital rundt omkring, særlig i Landejendomme, som man ikke har kunnet faa frem paa Grund af Ejendomsskyldloven. For mange af de Ejendommers Vedkommende, som er købt i de senere Aar, og for hvilke der er udbetalt en 20,000—30,000 Kr., er det ganske, som om de 20,000 Kr. er fuldstændig borte, saa det vilde være ganske urigtigt at gaa over til kommunal Formueskat i Stedet for Kildeartsbeskatningen, som efter min Erfaring har virket ganske udmærket rundt omkring i Kommunerne; derom er der ingen Tvivl. Naar en Mand har købt en Ejendom og en Del af hans Formue derved er blevet borte som Skatteobjekt paa Grund af Bestemmelsen i Statsskatte-loven af 1912, som siger, at Formuen konstateres ved Hjælp af Ejendomsskylden, saa er Forholdet det, at man netop overfor de store Ejendomme gennem den Kildeartsbeskatning, man har, har været i Stand til at forhøje disse Indtægter paa en Maade, som er i høj Grad heldig for

Landkommunerne. Men i det Øjeblik vi gaar ind paa en kommunal Formueskat, vil det være ganske umuligt at ramme den Formue, som virkelig burde være skattepligtig. Derfor tror jeg, at det i dette Øjeblik vil være ganske ugørligt at gaa bort fra Kildeartsbeskatningen over til en kommunal Formueskat. Saa sagde det ærede Medlem (J. Pedersen), at en Forhøjelse af 50 pCt. paa de rigtig store Indkomster, altsaa paa over 15,000 Kr., vilde være uheldig, fordi det vilde resultere i, at man fraflyttede Kommunerne. Ja, det er muligt. Men saaledes ligger netop Forholdene i Øjeblikket, og derfor er det netop, at man vil have indført en Erhvervsbeskatning, som skulde være mere rationel, mere effektiv end den, vi har i Øjeblikket. Det synes mig at være de to Punkter i det foreliggende Lovforslag, man særlig maa fæste Opmærksomheden paa, og som man særlig fra Landkommunerne maa kræve gennemført, nemlig en Forhøjelse af Procenten, ikke alene en Forhøjelse af den Procent af 10, som Lovforslaget tilsigter — ikke alene for Nedsættelserne, men ogsaa for Forhøjelserne —, men ogsaa den Forhøjelse indtil 50 pCt., som angaar de store Indkomster. Det er fuldstændig rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at den Erhvervsbeskatning, vi har i Øjeblikket, ikke er rationel, og at den har indbragt meget for lidt; men det er netop det Forhold, vi skulde raade Bod paa. Jeg for mit Vedkommende mener, at det Mindretal indenfor Kommissionen, som har ment, at man i Stedet for at gaa til en Deling af Skatteprocenten skulde gaa til en Deling af Indkomstbeløbet, i høj Grad har haft Ret. Jeg vil gerne sige, at de 2,500 Kr., der er fritagne for Erhvervsbeskatningen, er for mig ingen Grund til at fritage Indkomsten, naar man vil være med til at dele Indkomstbeløbet. Det forekommer mig, at det maa være tilstrækkeligt for de Mennesker, som har Erhvervsindkomst i en anden Kommune, at man deler Indkomstbeløbet, saaledes at man beskatter i Erhvervskommunen maaske Halvdelen og Halvdelen i Opholdskommunen — Procenten drejer det sig for mig ikke om — eller maaske en Trediedel i Opholdskommunen og to Trediedele i Erhvervskommunen; det er for mig ikke det afgørende. Det afgørende er for mig, at vi faar en rationel Ordning, saa man kan beskatte Indkomsten efter de samme Regler baade i Erhvervs- og Opholdskommunen. Jeg tror, at det er den eneste